

Kardos Krisztina: Ajándék

Nagypapám emlékére

Csendes szobácska közepén egy kényelmes, párnákkal teli széken ülök, amit még édes feleségem készített ki nekem. A kis szoba végi kályha melegét élvezem, forró mézes teát iszogatok, miközben kémlelem a havas tájat. Fehér takaró borítja be a földet, mint egy tiszta, ragyogó lepel a téli reggel fényében. A fák ágai hóval vannak borítva, mintha porcelánágak lennének. Az egész erdő fehérben pompázik, és az ágak közül napsugarak szöknek át. Megettem már kenyerem javát és egy ilyen kellemes délutánon mindig a régi szép idők jutnak eszembe.

Fiatal gyermekkorom a tavaszra emlékeztet. A tavasz egy gyönyörű évszak. Az élet kezdetét és a színek korát jelképezi a szememben. A rengeteg bámulatos virág buzdító energiát árasztott. Ekkoriban egy rendkívül bátor kölyöknek tartottam magamat. Mindent megpróbáltam, minden fára felmásztam, és ami a legfontosabb, hogy a pajtásaim és én jóban, rosszban kitartottunk egymás mellett. Délutánonként ebéd után kimentünk a virágokkal teli rétre focizni, ha esett, ha fújt. Visszaemlékezve a zivataros napok felbecsülhetetlenek voltak, a csúszós fűben nevetgélni és játszani a cimborákkal igazi élmény volt. Sajnálom, hogy ezt még akkor nem becsültem meg.

Mennyivel könnyebb volt az élet, amikor a nagy problémák közé soroltuk azt, hogy édesanya nem a kedvenc tejfölös kenyereket készítette reggelire. Amikor még féltünk a lányoktól, és nem akartuk elfogadni, hogy egyszer mi is meg fogunk házasodni. Vagy amikor még nem azon aggódtunk, hogy mi lesz holnap.

A kamaszkoromról az étellel teli, vad nyár jut eszembe. A nyár a fiatalság jelképe. Minden vad és erőteljes. Az ég ragyogó kék volt, semleges felhőkkel díszítve, és a nap sugarai forrón sütötték a földet. Az illatok a mezőről terjedtek, s a friss virágok és termőföldek gyümölcssei édes aromával töltötték meg az eget. Egy kristálytisztá tó volt a kis erdő közepén. Fák vették körbe és nem sokan ismerték, ezért igazán varázslatos volt számomra. A tavon úszkáló kacsák lágy hullámokat vertek a tó felszínén. A madarak daloltak a fákon, és a szitakötők szárnyaltak a levegőben. Az illatos virágok között pillangók repkedtek, és a méhek dolgoztak a virágok porzásával.

Fiatal felnőtt koromról az ősz képe jut eszembe. Az élet fontosabb problémáit ekkor láttam meg igazán. Többet vágytam a nyugodt percekre és megtanultam, hogy az életben minden pillanat aranyat ér.

Ekkortájt léptem be a munkavilágába és tanárként kezdtem el dolgozni. Az életem egyre stresszesebbé vált, ahonnan menekvést csak a könyvek jelentettek számomra. Mindig a könyvtárban akartam lenni csak a nyugalom miatt. Imádtam az ottani légkört, hogy mindenki a saját problémáiba mélyedt és a könyvekben kerestek vigaszt. Az esős napok lenyugtattak és örömmel olvastam ilyenkor könyveket az ablak alatt, hogy néha-néha felnézve a gondolataimba mélyedve a meleg színekbe öltözött erdőt kémleljem. Sokszor figyeltem, ahogy a faágáról a legutolsó levelet egy kellemes szellő táncra hívta. Láttam, hogy a falevelek vörös keringőt jártak körbe-körbe a szél zenéjére, majd amint a zene lassan elhalkult, mind lehullott az avarba egy kis pihenőre. Ekkor talákoztam életem szerelmével. Természete, mint egy vörös rózsza. Komoly és elegáns, de magabiztos. Rengeteget bicikliztünk együtt a tó körül és mindketten imádtuk az esőt.

Tél csendje borítja be most a világot. Nemsokára a karácsony vár ránk, majd az év vége. Ilyen gyorsan eltelik egy év és egy élet is. Örülök, hogy nem pazaroltam el ezt az időt ráadásul minden pillanatát élveztem. Vétettem hibákat, lehet meg is bántam, de amíg nem adom fel minden rendben. Az élet sok fontos tanulságot tanított nekem. Legfontosabb leckéje viszont ez volt: *A gyermekkor és a tegnap tanulság, a ma az eredménye a múltnak, a holnap rejtély és az élet pedig a legnagyobb ajándék. Ezt kívánom, hogy senki se felejtse el!*